

РЕШЕНИЕ

№ 528

гр. Плевен, 07.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря НИКОЛАЙ В. ДИМИТРОВ
като разглежда докладваното от ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА Въззивно гражданско дело № 20224400500652 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл.от ГПК.

С решение № 101/30.06.2022 г. по гр.д. № 476/2021 г. Районен съд Кнежа е отхвърлил като неоснователен и недоказан предявения от „ИЛТРАНС 2010“ ЕООД, гр. Бяла Слатина, ЕИК 201152486, представлявано от управителя И.Х. чрез пълномощника му адвокат Ц. С. от ВрАК против В. А. Д. иск с правно основание чл. 203 ал. 2 от КТ вр. чл. 45 от ЗЗД за сумата от **18 198,49 лв.**, представляваща претърпени имуществени вреди при изпълнението на международен курс по превоз на 25 180 кг. царевица от гр. Дупница до гр. Стратос, Гърция с товарен автомобил с рег. № **** с ремакре рег. № ****, собственост на ищеца.

Със същото решение Районен съд Кнежа е осъдил основание чл.78 ал. 3 от ГПК „ИЛТРАНС 2010“ ЕООД, гр. Бяла Слатина, ЕИК 201152486 да заплати на В. А. Д. сумата от 1 200 лв. за направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Недоволен от така постановените решение, с които е отхвърлен

предявения от него иск е останало въззивното дружество „ИЛТРАНС 2010“ ЕООД, гр. Бяла Слатина, ЕИК 201152486, представлявано от управителя И.Х., което чрез пълномощника му адвокат Ц. С. от ВрАК го обжалва пред ПОС като нищожно, неправилно, незаконосъобразно, необосновано и постановено при нарушение на процесуалните и материалните норми. В жалбата се твърди, че РС Кнежа е допуснал процесуално нарушение, като не е указал на ищеца в определението по реда на чл. 140 от ГПК доказателствената тежест върху ищеца да докаже, че деянието е извършено умишлено от ответника. Наред с това въззивникът поддържа, че неправилно РС с оглед събраните по делото доказателства е приел, че липсват доказателства за умишъл у ответника и деянието е извършено при небрежност, тъй като от доказателствата по делото се установява, че деянието е извършено при евентуален умишъл и ответникът е имал знание за възможното, вероятното, евентуалното настъпване на конкретните последици и въпреки, че е съзнавал неблагоприятните последици за своя работодател е допуснал настъпването им чрез неспазване на правилата за движение. В жалбата се съдържат оплаквания и за липса на обсъждане в мотивите на съдебния акт на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност и се излагат доводи за фактическата обстановка, установена от събраните по делото доказателства. Иска се от въззивния съд да се отмени изцяло обжалваното решение на Районен съд Кнежа и да постанови друго, с което да уважи изцяло предявения иск, като присъди на въззивника направените по делото разноски.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор срещу въззивната жалба от въззиваемата страна В. А. Д. чрез пълномощника му адвокат О. Л. от ПлАК. Въззиваемият се позовава на извършено процесуално нарушение от страна на първоинстанционния съд за даване ход на делото в о.с.з. на 02.03.2022 г. и прилагане на последиците на чл. 176 ал. 3 от ГПК въпреки представените доказателства за невъзможността на страната да се яви и да отговори на поставените въпроси по реда на чл. 176 от ГПК. Въззиваемият заявява, че иска да се яви пред въззивния съд и да отговори на поставените въпроси.

В съдебното заседание въззивното дружество чрез пълномощника си адвокат Ц. С. от ВрАК поддържа въззивната жалба и направените уточнения на основанието и цената на предявения иск. Представя списък на разноските

по чл. 80 от ГПК. В представените по делото писмени бележки от пълномощника на въззивника се поддържа претенцията по размер за сумата от **18 195,43 лв.**, а по отношение на основанието се поддържа, че отговорността на ответника произтича от неизпълнение на трудовия договор между страните, тъй като е бил запознат с трудовите си задължения при изпълнение на възложената работа и е извършил нарушение на трудовите си задължения на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“, изразяващо се в неправилни технически действия при управление на автомобила, при които направлението на МПС в процеса на движение не е било съобразено с изменинието на геометричните размери и посоката на пътното платно. Според въззивника въззиваемият е имал техническа възможност да предотврати ПТП и е налице причинно-следствена връзка между поведението му и настъпилото ПТП, респ. настъпилия вредоносен резултат. Поддържа се, че исковата му претенция неправилно е квалифицирана от първоинстанционния съд като такава по чл. 203 ал. 2 пр. 3 от КТ и счита, че искът следва да бъде разгледан по реда на чл. 203 ал. 1 от КТ вр. чл. 79 от ЗЗД. Излагат се подробни доводи за приложимостта на ограничената имуществена отговорност по смисъла на чл. 203 ал. 1 от КТ, но се счита, че когато вредите са причинени на трето лице, а не на имущество, което предприятието е поверило на работника или служителя отговорността на последния не е ограничена, а пълна. Въззивникът счита, че не отговорността на въззиваемия категорично не е по чл. 203 ал. 2 пр. 3 от КТ, а въззивният съд трябва да изследва наличието на други способи за реализиране на правата на въззивното дружество за да се ангажира отговорността на ответника за пълния размер на имуществените вреди, които са му причинени в размер на **18 195,43 лв.**, като според ищеца ответникът носи отговорност по чл. 203 ал. 1 от КТ с оглед изложените в ИМ обстоятелства. Иска се от въззивния съд да обезсили решението на РС Кнежа като недопустимо и да върне делото за ново разглеждане и произнасяне по действително предявения иск или алтернативно да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение и да уважи изцяло предявения иск.

В съдебното заседание въззиваемият В. А. Д. не се явява, но чрез пълномощника си адвокат О. Л. от ПлаК поддържа писмения отговор на въззивната жалба, с които оспорва основателността ѝ. Представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК. Прави възражение за прекоменост на

заплатеното от въззивника адвокатско възнаграждение.

Въззивният окръжен съд, като обсъди оплакванията, изложени в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните доказателства в тяхната съвкупност и по отделно и съобрази изискванията на закона, намира за установено следното:

Въззивната жалба на въззивника ИЛТРАНС 2010“ ЕООД, гр. Бяла Слатина, ЕИК 201152486 е подадена в законоустановения срок по чл. 259 ал. 1 от ГПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана от съда по същество.

С определение № 1277/08.09.2022 г. по делото въззивният съд е оставил исковата молба /ИМ/, депозирана от „ИЛТРАНС 2010“ ЕООД, гр. Бяла Слатина чрез пълномощника му адвокат Ц. С. от АК – Враца, въз основа на която е образувано гр.д. № 476/2021 г. по описа на РС Кнежа без движение до отстраняване на конкретно посочените в определението нередовности по движението й.

С определение № 1368/29.09.2022 г. по делото въззивният съд е приел, че нередовностите по движение на ИМ са отстранени частично от ищеца, въззивник в производството, поради което е оставил повторно без движение ИМ, депозирана от „ИЛТРАНС 2010“ ЕООД, гр. Бяла Слатина до отстраняване на всички констатирани с определение № 1277/08.09.2022 г. по делото нередовности.

В срока за отстраняване на нередовности е постъпила молба с вх. № от 20.10.2022 г. от „ИЛТРАНС 2010“ ЕООД, гр. Бяла Слатина, ЕИК 201152486, представлявано от управителя И.Х. чрез пълномощника му адвокат Ц. С. от ВрАК, в която в изпълнение на указанията на съда се уточнява, че се касае за иск за вреди, причинени при неизпълнение на задълженията на ответника по трудовия договор, сключен между страните. Според ищеца предявеният от него иск е следвало с оглед твърденията му да се разгледа по чл. 79 от ЗЗД вр. чл. 203 ал. 1 от КТ, а не по реда на чл. 203 ал. 2 от КТ вр. чл. 45 от ЗЗД, като се иска окръжният съд да изследва други способности за реализиране на отговорността на ответника извън хипотезата на чл. 203 ал. 2 пр. 3 от КТ, респ. да обезсили решението на РС Червен бряг като недопустимо и да върне делото на районният съд за произнасяне по предявения иск. Наред с тези твърдения в ИМ се съдържа твърдение, че при наличие на вреди, които са

причинени небрежно или причината за тяхното настъпване е неустановима работникът отговаря по реда на чл. 203 ал. 1 от КТ, като според ищеца изложените в ИМ обстоятелства водят до извод, че искът е следвало да се разгледа на основата на неизпълнение от ответника на договорните му задължения по чл. 79 и сл. от ЗЗД. В молбата се посочва хронологията на причиняване на вредите, като се прави извод, че небрежността не е психическо отношение, а несъответствие с обективната мярка на поведението на добрия стопанин, като имуществената отговорност на служителя е санкционна последица от нарушаване на задължение, произтичащо от трудовия договор между страните.

При тези данни делото е насрочено в о.с.з., като е прието уточнението от страна на ищеца на цената на предявения иск за сумата от **18 195,43 лв.**, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди на ищеца от ответника при ПТП, претърпяно на 27.03.2021 г. в РГърция, от която сумата от **8 960 лв.**, представляваща разлика между стойността на товарен автомобил „Волво ФН12-240“ с ДК№ **** преди и след ПТП, сумата от **80 лв.**, представляваща разходи за превод на документи във връзка с ПТП от гръцки на български език, сумата от **1 955,83 лв.**, представляваща легова равностойност на **1 000 евро**, заплатена за преместване на товарния автомобил с кран и сумата от **7 199,60 лв.**, представляваща стойността на 17 560 кг. погинала царевица, заплатена на „Дупница мел“ ЕООД, които вреди са в резултат от неизпълнение на трудовите задължения на ответника като шофьор на тежкотоварен автомобил.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

За да отхвърли предявения иск за сумата от **18 198,49 лв.** РС Кнежа е приел, че е сезиран с иск с правно основание чл. 203 ал. 2 от КТ вр. чл. 45 от ЗЗД и по делото липсват доказателства за умишлено поведение на ответника при и по повод осъществяване на трудовите му задължения, тежестта за което е върху ищеца.

За да остави ИМ без движение въззивният съд се е съобразил със задължителните постановки на т. 5 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно които когато нередовността на ИМ

поради противоречие между обстоятелствената част и петитума е довела до разглеждане на делото и постановяване на решение спрямо лице, което няма качеството на надлежна страна, въззивното решение е недопустимо и подлежи на обезсилване, а делото следва да се върне от касационния съд за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. В мотивите на ТРС ОСГТК на ВКС приема също, че в останалите хипотези на нередовност на ИМ постановките на ТР № 1/2001 г. от 17.07.2001 г. по гр. д. № 1/2001 г. на ОСГТК на ВКС продължават да са актуални и при действащия ГПК и въззивният съд, макар и при условията на ограничен въззив, продължава да е инстанция по същество, чиято дейност има за предмет разрешаване на самия материалноправен спор и следователно дължи даване на указания за поправяне на нередовностите на ИМ за да обезпечи постановяване на допустим съдебен акт по съществото на спора. В случай, че указанията не бъдат изпълнени, първоинстанционното решение следва да се обезсили, като производството по делото се прекрати, като допълнителен аргумент в подкрепа на тази теза е, че аналогично на разпоредбата на чл. 209, ал. 1 ГПК (отм.), чл. 270 ГПК /в сила от 01.03.2008 г./ не предвижда обезсилване на първоинстанционното решение и връщане на делото за ново разглеждане при нередовност на ИМ, откъдето следва, че въззивният съд сам следва да приложи разпоредбата на чл. 129 ал. 2 ГПК, като при неизпълнение на указанията да обезсили решението на първата инстанция и да прекрати производството в изпълнение на общо предоставеното му правомощие по чл. 270 ал. 3 ГПК.

В конкретната хипотеза както първоинстанционният съд, така и въззивният съд са сезирани с ИМ, която е нередовна, тъй като липсват последователни логични твърдения за обстоятелствата, обосноваващи пълната имуществена отговорност на ответника за причинените имуществени вреди на работодателя и на трети лица при ПТП, осъществено по време на трудовото правоотношение между страните. Пред въззивната инстанция по реда на отстраняване на нередовностите по движение на ИМ ищецът уточнява, че отговорността на ответника е по реда на чл. 203 ал. 1 от КТ като се поддържа, че е налице неизпълнение на трудовите задължения от страна на ответника. Съдът не е обвързан от правната квалификация на иска посочена от ищеца, но доколкото се поддържа, че се касае за вреди при неизпълнение на трудови задължения и липсват твърдения, които да обосновават пълна

имуществена отговорност по чл. 203 ал. 2 от КТ или по чл. 207 ал. 1 от ГПК следва да се приеме, че съдът е сезиран с иск за реализиране на ограничена имуществена отговорност на ответника в претендирания размер от **18 195,43 лв.** Въззивният съд намира, че е обвързан с твърдените от ищеца обстоятелства в ИМ и уточняващите молби за допуснати нарушения на правилата за движение по пътищата от страна на ответника при изпълнение на трудовите му задължения, обосноваващи правна квалификация на предявения иск по чл. 206 вр. чл. 203 ал. 1 от КТ, като не споделя доводите на въззивника, че съдът, а не ищецът е този, който трябва да извърши преценка на всички законови възможности за страната да защити правата си в производството. Предвиденото в чл. 7 ал. 1 от ГПК служебно начало предполага, че ИМ съдържа всички твърдения, на които се основава иска за защита на правата на ищеца, а не задължение на съда да стане съветник на едната страна за сметка на другата.

При тези правни изводи въззивният съд приема, че обжалваното решение на РС Кнежа се явява недопустимо и следва да бъде обезсилено на основание чл. 270 ал. 3 пр. 3 ГПК, като делото следва да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд за разглеждане на предявения иск по чл. 206 вр. чл. 203 ал. 1 от КТ с оглед уточненията на ИМ пред въззивната инстанция.

При този изход на делото, доколкото не се произнася по съществото на спора, въззивният съд приема, че не следва да присъжда направените разноски за въззивната инстанция. При новото разглеждане на делото, в зависимост от изхода на спора тези разноските и за въззивното производство следва да бъдат присъдени от РС Кнежа.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА като **НЕДОПУСТИМО** на основание чл. 270 ал. 3 пр. 3 от ГПК решение № 101/30.06.2022 г. по гр.д. № 476/2021 г. на Районен съд Кнежа.

ВРЪЩА делото на Районен съд Кнежа за ново разглеждане в друг състав при съобразяване на мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му на страните при условията на чл. 280 ГПК, с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____